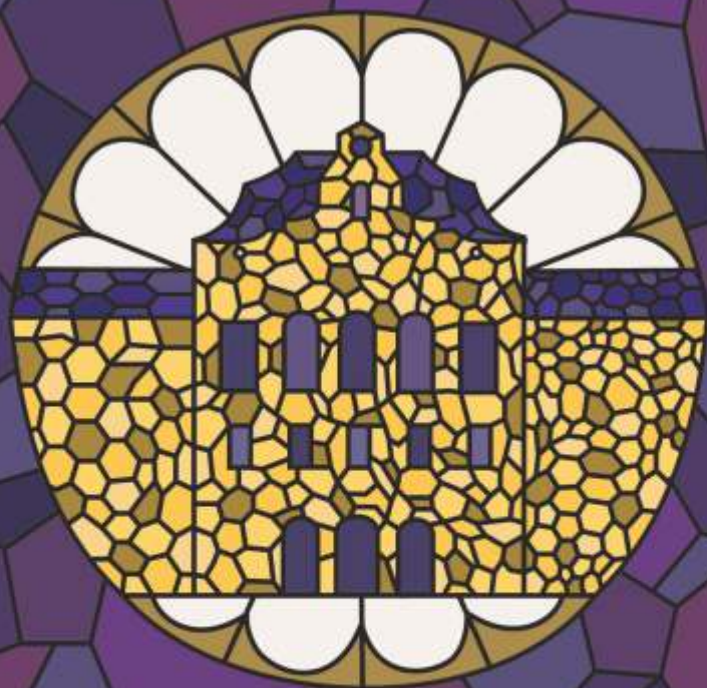

ALMANACH

2019

Almanach mladé tvorby

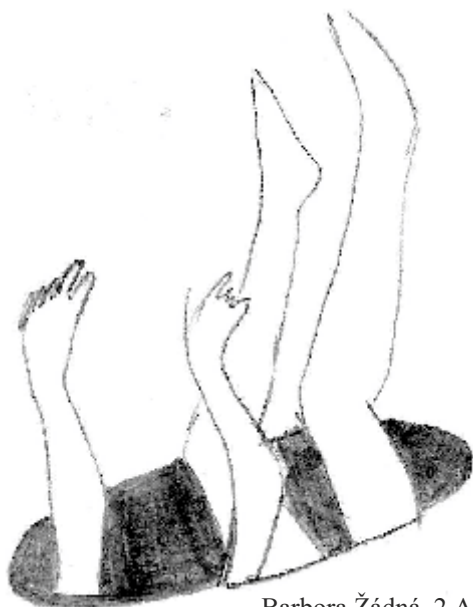
mnohdy prvních literárních a výtvarných pokusů
studentů Pekařova gymnázia v Mladé Boleslavi

Adam Malý, 2.B

Hrával jsi mi na klavír,
pořád bys mi hrál dál,
kdybych tady teď stál,
jenže mě nevidíš,
ale já jsem ti blíž,
jenže mě nevidíš,
jak tu stojím sám...

Barbora Žádná, 2.A

Barbora Žádná, 2.A

Proč mi chtějí dát naději?
Proč mě neopustí?
Někdy si umřít přeji,
ale ti praví to nedopustí,
a tak tu dál v slzách sedím
a jen tak přemýšlím,
jaké to je se rozplynout,
naposledy vydechnout...

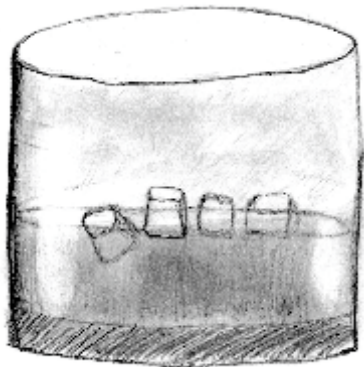
Adam Malý, 2.B

Potřebuji jiskru,
jakmile písknu,
nezažehne,
čekám dál na počátek,
teď nevzplane,
proberu se zase v Dátek,
kdy sklenka alkoholu
jiskru na chvíli dodá,
a já nebudu mít smůlu,
protože se všechno poddá
té blahodárné tekutině.

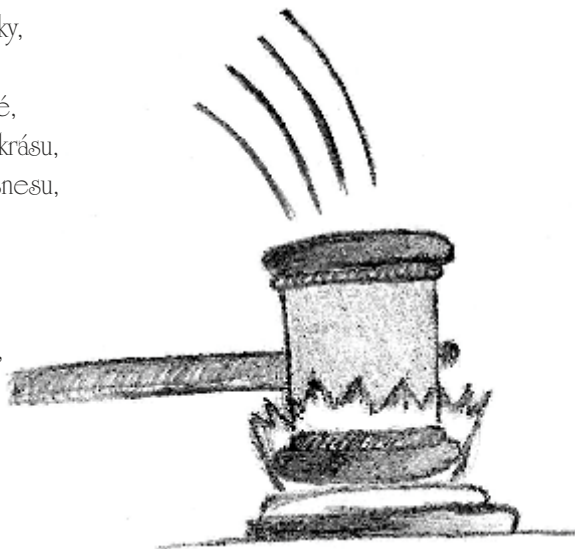
Když tě vidím,
přemýšlím,
krásné stvoření jako z pohádky
hledí mi do očí,
úsměv krásné panenky,
rty krvavě rudé,
oči blankytně modré,
vždycky ucítím tu jejich krásu,
tvoje rozkošné vtípky snesu,

Hříchy své jsem spáchal,
nesměle jsem o nich tlachal,
a i přesto vím,
že spravedlnosti učiní,
soudem posledním,
ten rozsudek smrtelný.

zasměju se a jen vidím tu krásu,
kterou já asi nesnesu,
a vždycky mě okouzlíš
jako prvně, když se na mě zahledíš.

David Müller, 2.C

Barbora Bartošová, 2.B

Ona

Adam Malý, 2.B

Nevím, kde začít,
nejspíš bych to měl vzít od začátku,
nevěděl, co si počít,
měl tehdy jen nemocnou matku,
však žil zatím třináct let,
tehdy se ale rozpoutala bouře,
matce zbývá týdnů pět,
jeho dlaně zaplavilo slz moře,
protože nemohl dělat nic,
co by ji zachránilo,
srdce nátlakem zničehonic
na kousky se rozpukalo.

Jednoho dne ve škole
nikdo ho nechápal,
srdce pláče stále,
on se mu posmíval,
šťěstlí se ztratilo,
láska také utekla,
a tak se to stalo,
že smrtka přicházela.

Další rok byl jiný,
neměl komu se svěřovat,
život tehdy neměl žádný,
musel o vše bojovat,
bál se chodit tam, kde to má rád,
ta černá skvrna byla pořád s ním,
přestal se za člověka brát,

řikal si: „Já se snad zblázním.“

Samota byla jeho přítel,
deprese zas jeho holka,
ani jednu z nich nechtěl,
Proč jsou tu? To je otázka.

Dalšího dne ve škole,
nikdo ho pořad nechápal,
srdce už nepláče,
on se neposmíval,
bylo tu tělo bez duše,
a duše bez těla,
jako by k sobě nepatřila,
a od sebe dál a dál odcházela.

Střední škola měla být vysvobozením,
myslel si dlouho,
tím dnem prvním
se vše zpečetilo,
mohl to být nový život,
jenže v hlavě pořad žila,
ona byla ten důvod
a pak se ho zeptala:
„Chceš být normální?“
Přikývnul.
„Chceš spánek poslední?“
Ulehnu.

V tu chvíli se podíval do svého nitra,
buď ano, nebo ne,
ocitl se v místnosti pátého patra,
rozhodnutí bylo konečné,

seděl na kraji dívaje se na oblohu.
Jak snadné bude vylétnout nahoru?
Náhle ho někdo chytl za rameno,
utekl... Neřekl ani své jméno.

Až dalšího roku zjistil, kdo to byl,
dívčina jemných vlasů,
které své srdce zaslíbil,
zbavila ho všech těch hlasů,
získal pro jednu naději,
plamen zase jiskru,
jeho mysl pak později,
ocitla se ve vesmíru,
to okolí nepoznával,
vše vypadalo jinak, než znal,
viděl, co ještě neviděl.
Myslel na ni, proč? To nevěděl.

To léto hrálo více,
lásky měl plné plíce,
oči mu zářily jasným světlem,
omámen byl krásným kouzlem,
ale hluboko v něm,
ona žila pořád dál,
kořen pevně upevněn,
on se stále bál.

Jednoho podzimu byla krajina pochmurná,
on celý chátral,
ta dívka pro něj jediná,
neustále po ní pátral,
však najít ji nemohl,

uvnitř sebe byl,
do nitra si sáhl,
uslyšel: „Dívka tu není pro tebe.“
Bojoval dlouho do noci,
bitvu nevyhrál,
neboť to nebylo v jeho moci
a válku prohrál.

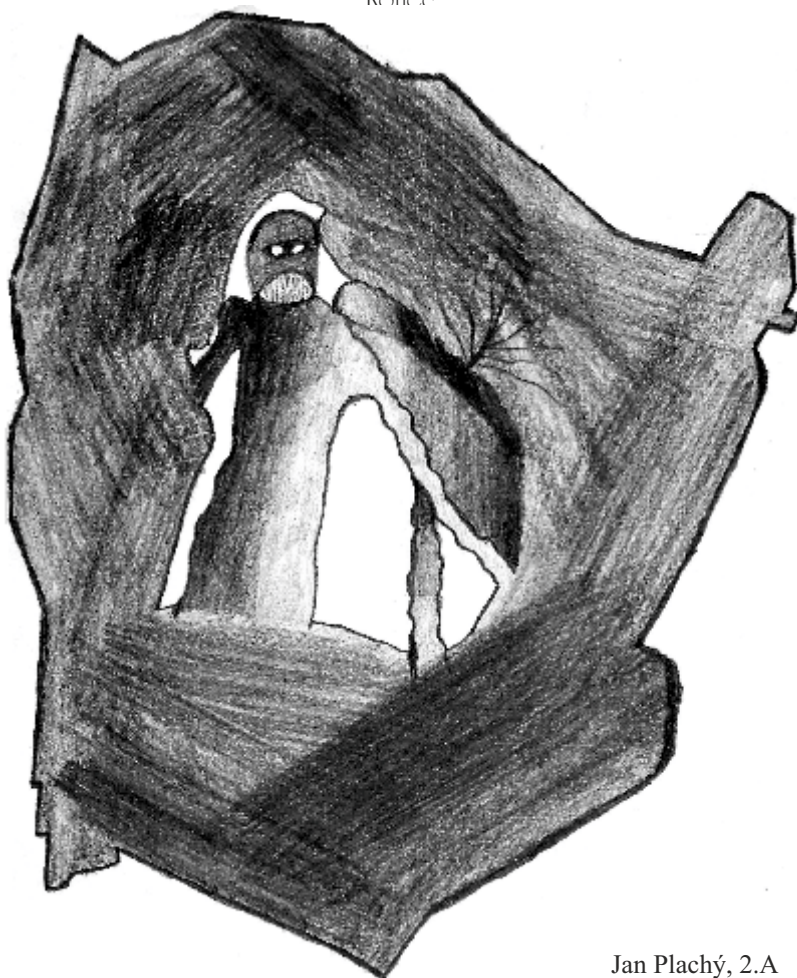
Dívka ho chtěla zachránit,
doufala, že mu pomůže,
snažila se ho změnit,
avšak nic už nezmůže,
ona převzala kontrolu
a mluvila za něj,
seděl sám u stolu,
pověděl: „Ten rum není tak zlej.“

Měsíce po jeho zletilosti,
byl zamotaný v síti,
chtěl ukončit to utrpení,
nemohl... To bylo zvláštní,
pohleděl na dívku,
za ní přízrak tasil dýku,
najednou stál místo jejího těla,
modrá košile se rudě zabarvila,
holubice do vzduchu vzletěla,
viděl tu tečku bílého světla,
jak je čím dál tím větší.
A dívka vedle něho brečí.

Duše našla útěchu,
ani nestihl říct sbohem v tom spěchu,

stal se konečně svobodným,
už navěky věků volným,
spasil to, pro co žil.
Bohužel nic necítil,
rozplynul se v prach,
deprese nenaháněla mu už strach.

Konec

Jan Plachý, 2.A

Rukovat

Adriana Kovářová, 2.B

(Dadaismus-Fráňa Šrámek-Píšou mi psaní)

V dálce Šrámek

Pomašřuju,

Třeba.

Psáno-musím!

Píšou: „Rezervista, Voják, stojí Anarchista.“

Vojenšřtí vzkázali: „Dvanáctého bojovat.“

Srdce vlastní Fráňa....

Psaní,

Páni!

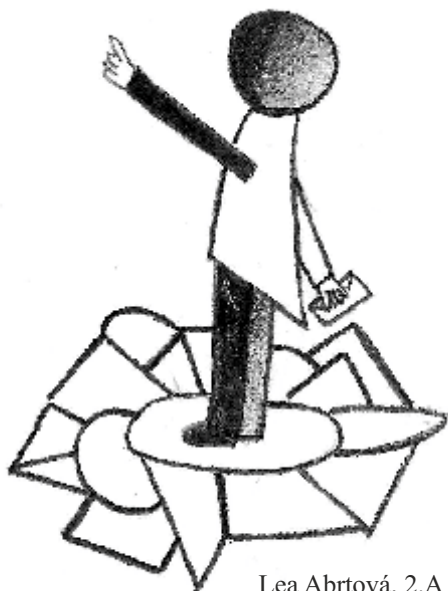
Tam je vloří květ.

Proklínám:

Květ, puřku, modré srdce.

Anarchista, Voják.

Lea Abřtová, 2.A

Máj

Veronika Hrušková, 2.B

Byl večerní večer – pozdní máj –

první máj – jevil čas.

Hrdliččin íhal O lásce hlas,

kde temně borový byl háj.

ku lásce zval vonný mech;

kvetoucí strom lásky zaváněl žl,

svou růži slavík slzy pěl,

růžinu lásky šeptal tichý vzdech.

Jezero hladké v křovích stinných

zvučelo lásku tajný bol,

břeh je objímal kol a kol;

a slunce tam co jasné jiných

planoucí blankytnými pásy,

bloudila světů lásky.

VZPOMÍNKY

Mihaela Tănase, 2.B

V z p o m í n k y

Vzal si

Z

Paměti

Okamžiky.

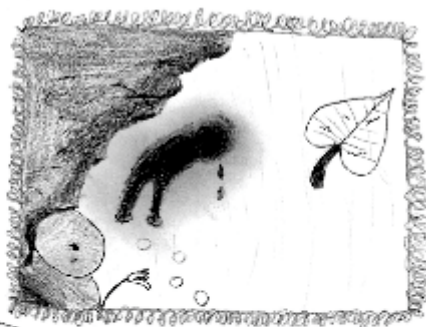
Marně si hledal

Interiér známých

Nás.

Kávu horkou hledáš.

Led a večerY odkrýváš.

Bohuslav Zákoucký, 3.O

Stopy ve sněhu

Miluju bouře
když prší, když sněží
v ulicích, v domech.

A ty v duších,
ty v lidech ... zůstávají zasněžené.

Jen se ptáš,
hledáš odpovědi
bílých stínů, slepých stop
někým zanechaných ve sněhu.

Žluté lístky

Žluté lístky,

minus deset stupňů.

Slunečnice

v zimě, za velkého mrazu.

Přinesl jsi slunce z léta.

Dotkni se tepla
okvětního lístku,
co jsem vytáhla,
z mé duše,
abych ti řekla:
Děkuji.

Nikol Andeltová, 6.O

NA OKOŘ JE CESTA MALINKO JINAK

Marie Kolářová, 2.B

jako trampové stromama z hladoví
pryč sebral paní hradu se
hrad trnité cestou spát klíč
a světla toho jsou samoteni
líbal hlídal nesmí mariáš
Šerif roubená ze hradu komnaty
už trampové nehoří spát zimmici
dle hradu klíč půlnoci se
podhradí nebyl a bílá dovádí
sebral celou roznesla tak
z půlnoci Na hradu
tam sebral sobě
tenkrát sotva on tam
zuřivě Nikdo byl dávno
z chodit klíč pryč
Jednoho pryč Okoři dob
tam dovádí vykraden

z bílou jsou nesmí strašivati
ze zvyku šerifem Okoř podhradí
podle cesty dávno kostnici
těch zvyku nohama
se aby zatím Ta šla
dovádí to od pletu
Co Ta se šerifem strašivati
bílá hrál jako už
dodnes krčmě budíku
A jdou světa sešlí
jí trampové nehoří

místo když Okoř šerifem
hrad chodit nesmí
budíku Okoři měla on
Na zatím v těch
od noc co trampové
pryč se šla

Karolína Kautzká, 1.C

Ticho a růže

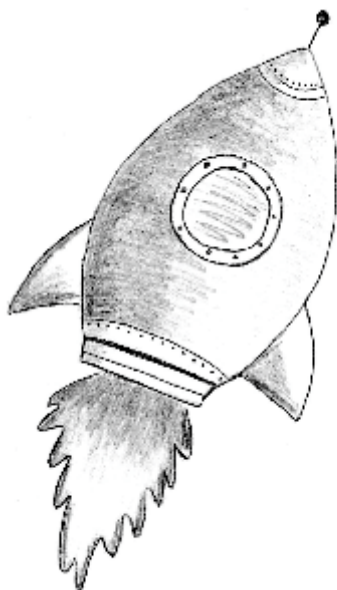
Adéla Stehlíková, 2.C

Ticho se vrývá do kůže,
chce být slyšet jako řev.

Asi tak jako když růže,
nemůže snést na svých ostnech krev.

Karolína Hošková, 1.O

Aneta Grusová, 1.B

Ke hvězdám

Adéla Stehlíková, 2.C

Být vysoko v oblacích,
a toužit ještě výš.

Však ke svému zklamání
hvězdy nespatříš.

Je tam jen tma a chlad,
když najednou zjistíš,
že jsi spad.

Vězeň

Nela Cankařová, 1.C

Stojím zde už celá staletí, spoutaný, uzavřený na věčnost ve své hrobce, sžírán nudou a zoufalstvím. Můj vztek a nenávisť jsou mí jediní společníci, mí poslední přátelé. Proklet tou nejhorší kletbou.

Nesmrtelnost. Mnozí po ní bláhově touží, hledají ji celý svůj krátký život, nevědí, že nic horšího není. I já kdysi udělal stejnou chybu. Ale na rozdíl od nich jsem uspěl. A tolik mě to stálo.

Podcenil jsem lidskou nenávisť. Moje věčnost všechny zděsila. Byl jsem monstrem. Nestvůra. A tak jsem utíkal, skrze města a hory a údolí, ale marně. Odhodlaní sprovodit mě ze světa, nakonec mě dostihli. Schyťal jsem úder za úderem, ránu za ránou, byl jsem oslaben, ale stále živý, navzdory všemu. A tak postavili hrobku, hluboko pod zemí, aby ji nikdy nikdo nenašel, spoutali mě, uzamkli a zahodili klíč. Neschopný pohybu, spalován hladem a žízní, avšak stále naživu.

Uběhly dny, měsíce, roky, staletí. Zůstal jsem opomenut ve své cele, do níž nepronikal zvuk ani světlo. Ale pak jsem něco uslyšel. Rány zvenčí, jak hudba pro mé uši. Někdo se dobýval dovnitř. Pocítil jsem kruté uspokojení. Moji věznitelé neuspěli, navzdory všem jejich snahám.

Zaznamenal jsem hlasité třesknutí, následované zvukem kroků. „Tohle je objev století!“ Ozval se nadšený mužský hlas. „Něco takového jsem ještě nikdy neviděl.“ Odpověděl mu někdo jiný. A ve mně svítl plamínek naděje. Dostanu se ven, opět ucítím svěží vánek na vyhublých tvářích, pocítím paprsky slunce na mrtvolně bledé kůži. A pak si je najdu, všechny potomky mých věznitelů, všechny jejich přátele a známé, a postarám se, že za zločiny svých předků zaplatí. Inu, času na to mám víc než dost.

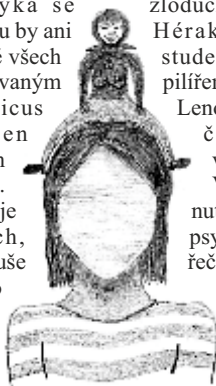
Eliška Vizingrová, 1.C

Blíží se maturita aneb neodmaturujeme

Anežka Doubravová, 4.B

Dovolte mi, abych se představila. Jmenuji se Anežka Doubravová, a jak už jistě víte, jsem studentkou 4. ročníku prestižního gymnázia Dr. Josefa Pekaře v Mladě Boleslavi a mojí nynější největší obavou je setkání se starou, mocnou dámou lidově zvanou maturita.

Již zmíněné setkání se kvapem blíží a mou jedinou nadějí je otec, syn a duch svatý. Tato „trojčlenná“ armáda se potýká se zloduchem, ďáblem na pravém rameni, našeptávačem, protivníkem, kterému by ani Hérakles nestačil. Tímto zlotřilým padouchem je známá (ne)přítelkyně všech studentů vychytralá a všudypřítomná pilřem vědomostí v naší třídě, jsem také postižena nemocí Procrastinaticus Lenosis Maximus. Choroba je způsobena virem XXX, jenž je přenášen částecčkami dusíku (N), prvkem procentuálně nejvíce zastoupeném v atmosféře (cca 78%), tedy je téměř nemožné se nákaze vyhnout. Vyznačuje se příznaky: nedostatek motivace ke konání práce včas, vše je nutno dělat „na poslední chvíli“, hledání opory u ostatních postižených, psychická i fyzická únava způsobená spánkovým deficitem a jiné. Jednoduše řečeno sousloví maturitní práce a další podobná slova bych zařadila do kategorie hanlivých citově zabarvených výrazů. Otázky typu „Jak jsi daleko ve své maturitní práci? Kolik máš stránek? Na jaké osobně. I sebevětší nadávka by mě nedokázala rozpálit“ si začínám brát jeden z těchto dotazů. Jistě víte, co následuje poté, nejsem horká hlava, a proto okamžitě začnu hledat problém na mé straně. Toto může ve vážnějších případech vyústit v depresi, sebenenávist, sebepoškozování, opět spánkový deficit, nechtutenství, stres a ztrátu sebevědomí.

Částečkami dusíku (N), prvkem v atmosféře (cca 78%), tedy je téměř nutno dělat „na poslední chvíli“, hledání psychická i fyzická únava způsobená řečeno sousloví maturitní práce a další kategorie hanlivých citově „Jak jsi daleko ve své maturitní práci? Kolik máš stránek? Na jaké osobně. I sebevětší nadávka by mě nedokázala rozpálit“ si začínám brát jeden z těchto dotazů. Jistě víte, co následuje poté, nejsem horká hlava, problém na mé straně. Toto může ve

Lze vyvodit, že mé pokroky v maturitní práci jsou značně omezené, avšak nejsou nulové. Jak se říká, začátky jsou vždy těžké a to se týká i přípravy na maturitu. Dovolte mi malou uměleckou vsuvku.

Pathockův chorál
Ó Dano
Pomoci tvé žádámý
Smiluj se nad námi
Utěš smutné
Odžeň vše zlé
Ó Dano
Dominaeleison

Tento hymnus vystihuje podstatu všeho a pouze ti zasvěcení (maturanti ze 4.B) ho jsou schopni plně chápat.

Byl pozdní večer nějaký „Máj“, večerní máj byl učení čas. Maturity zval ku zoufalství hlas. A i přes toto hrůzné proroctví se nemohu „dokopat“ ke smysluplným činnostem. Každý maturant ví a chápe, že není potřeba nadále plýtvat slovy. A teď mne omluvte, ale HIMYM čeká.

*HIMYM = How I met your mother, populární americký seriál, který již mnoho let dovádí spousty studentů k prokrastinaci

PS: NEOPRAVOVAT!!! Nechci vám přidělovat práci. Takže pokud uvidíte chybu, můžete zavřít oči a třeba zmizí :D.

Ilustrace
Josef Doubrava, 2.B

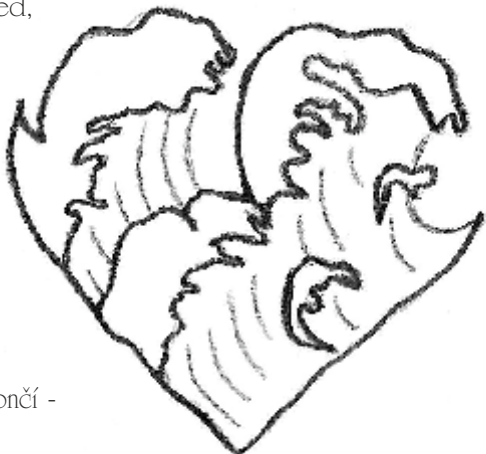
Sen o dešti

Anna Horáková, 2.C

Kde stával dříve barvami prolutý ráj,
tam dnes údery vody míří v prach.
Modrá pole změnila se v temnou šed',
odtud radost i láska odchází -
zde nesměje se žádný květ.

Sen, azur a jeho vůně -
mohutná kapky moc.
Šlepar naděje, přijde
a zachrání v pochmurnou noc.

Šplín stéká z tváří luk i vod.
Dlouhou pouť jejich spása brzy skončí -
v očích jim zrcadlí se světa chod.
Bez ní oni s životem se loučí.

Jakub Kvasnička, 6.O

Na smrtelné posteli zeleň volá dobrou noc -
všude ticho jen; nikdo jim nejde na pomoc.
Však statečných pár kroků stačí vykonat.
Dříve než je pohlí věčný temný chlad.

Kde stával dříve barvami prolutý ráj,
tam již údery vody zastavil čas.
Šedá pole obklopila smutný svět.
Odtud radost i láska odešly -
zde nenajde se žádný květ.

Den blbec

Zuzana Matějková, 2. A

Je to den jako každý jiný, ale přesto je nevšední. Není značen v kalendáři, ale někdy Vás překvapí. Ptáte se, co je to za den? Je to den, kdy od rána až do večera nedaří se a zkazí se vše, na co sáhnete.

Den začíná, když ráno budík neslyšíte, a tím pádem zaspíte. V chaosu se oblékáte, každou jinou ponožku navlékáte. V té rychlosti čas nehlídáte, autobus pak nestíháte, na zastávku dobíháte, ale nikoho tam nenajdete. Co teď? Jdete pěšky, bylo hezky, ale zákon schválnosti, najednou jdete v dešti. Rychle jdete po chodníku, projede kolem Vás nákladřák, přejede kaluž a co pak? Jste zmáchaní jako z rybníku. Do školy dobíháte, omluvenku nemáte a domácí úkol zapomenete. Říkáte si: „No a? Vždyť úkoly se běžně nekontrolují,“ ale v tento zvláštní den, učitel se Vás optá na tu Vaši domácí práci, nakonec Vám sešit s pětkou vrací. Máte slzy na krajíčku, počítáte každou chvíličku do konce hodiny, v tu chvíli ale kantor prohlásí: „Napišeme si písečku o počasí.“ Papír od něj obdržíte, odpovědi nechrlíte, protože nic nevíte. Papír odevzdáte a s jedničkou ze zeměpisu se rozloučíte. Zbytek hodin prospíte, o pauze se najíte, ale buráky sníte, za chvíli se dusíte, co se děje nevíte, složení rychle čtete a div neomdlíte. Prášek rychle hledáte a vzápětí ho zapíjíte, teď už se jen modlíte, aby Vaše příznaky odezněly a tento špatný den taky. Už se domů těšíte, na autobus spěcháte, stojíte v dešti, ale autobus přijet nechce a nechce. Vše mokré máte, do MHD nasedáte, strachy ani nedýcháte, bojíte se další pohromy a tázete se: „Proč zrovna Vy?“. Unavením z tohoto dne v autobuse rychle usnete a svoji zastávku minete. Když se domů dostavíte, tak snad už nic nezkazíte.

A co bych Vám tímto chtěla říci? Pokud zažíváte den pod psa, věřte, že nejste na vše sami a že se zítra zasmějete nad všemi dnešními útrapami. Den blbec zná každý z nás, teď jen čekat, kdy přijde zas.

Josef Smolík, 2.C

Blíží se „pětka” z fejetonu

Anna Donini, 2.B

Tak už tu nějakou chvíli sedím. U stolu s hromadou zmačkaných papírů a s neúspěšnými pokusy o fejeton. Nápady mi došly dřív, než se nějaké vůbec objevily. Ve skutečnosti to není nic těžkého, pokud vám nechybí schopnost vzbudit pobavení v jiném člověku. Tedy humor, který já očividně postrádám.

Už mi nezbyvá nic jiného než se poradit s tím nejmoudřejším z moudrých. S internetovým vyhledávačem. Do klávesnice postupně vytūkávám jednotlivá písmena. Jak...uvázat kravatu? Jak vycvičit draka? Nabízejí se mi různá dokončení pro moje napsané jak, ale ani jedno z nich já opravdu vědět nepotřebuju. Pokračuji ve psaní. Jak na...namazat běžky? Jak na kocovinu? Ale no tak, to vážně nikoho nezajímá jak napsat fejeton? Zbytek vyhledávané věty dopíšu rychleji, než mi vyhledávač stačí nabídnout další možná pokračování. Po kratším průzkumu různých internetových stránek zjišťuji, že stačí mít vlastní mozek, názory, úvahy, papír a tužku. Ale co zbytek? O čem psát? Jak začít? Proč někdo nenapíše kuchařku slohových útvarů, ve které bych v rejstříku pod písmenem F našla fejeton? Strana 36. Slohové útvary publicistické a umělecké. Jako první ingredience: 90g originality, 50g humoru, 40 vět, 3 lžíce ironie a špetka sarkasmu. Celé by to mělo zabrat půlhodinu. Recept dále pokračuje postupem. Věty nakrájíme nakrátko, ať se fejeton dobře čte. Na čistý linkovaný papír o velikost A4 nasypeme originalitu, humor a ironii. Poté vmícháme věty. Nakonec špetka sarkasmu. Aťadá, fejeton je hotový.

Ale takhle to, bohužel, nefunguje. Jsem na to sama. Vezmu do ruky tužku a začnu psát. Pro jistotu bych možná měla k mému fejetonu přidat seznam důvodů, proč mi tu 5 opravdu nedat.

Téma: Lidová moudrost – životní moudrost

Adriana Kovářová, 2.B

Práce, nebo Koláče?

Každý tam jednou musí. Kam? To nevím, ale já mluvím o dlouhé cestě, která má asi padesát pět kroků. Začíná u našich dveří a končí u popelnice, která je hned u plotu. Dostala jsem totiž za úkol vynést odpadky. Jedná se o jednu z nejhorších možných nucených činností, a to obzvlášť v zimních měsících. Z Televizních novin jsme se mohli doslechnout o několika lidech, kteří u popelnic umrzli. Jednalo se především o bezdomovce, ale i tak mě tato představa děsí.

Jak by řekla moje rádoby literárně založená matka: „Bez práce nejsou koláče.“ Ale vzít si z této dokonale omílané věty ponaučení je těžké, nejen pro mě. Kdo dnes pracuje za koláče? Pravděpodobně nikdo, snad jen postavy z pohádek.

Ale mnohem raději slýchávám rady od mého otce: „Co můžeš učinit dnes, neodkládej na zítřek.“ Jaký hotentot vymyslel zase tohle? Snad když všechno udělám dnes, z celého dne nebudu mít nic, a navíc zítra už bude vše hotové, a tak si moji rodiče vymyslí opět něco nového.

Proto, řeknou-li podlézt, řídím se jasným heslem – přeskoč, přelez, nepodlez. Nic nesmí být provedeno „eňoňůňo“, aby si naši nemysleli, jaký talent na domácí práce to doma mají. Už bych potom nedělala nic jiného, než jen prala, vytírala, žehlila, vysávala, sekala a vařila. Ze mě prostě uklíru (uklízecí dceru) neudělají.

„Host do domu, Bůh do domu.“ Teď mě tak napadlo. Nemluví se náhodou i o mně? Dům není můj, a tak se vlastně smím považovat za hosta. O toho se přeci pečuje. My po návštěvě taky nechceme, aby nám tady uklízela. Naším to ale radši říkat nebudu, protože na „hrubý pytel hrubá záplata“, a tak se bojím, co by si vymysleli na mě.

Proto raději čekám, až nastane chvíle, kdy ze mě bude ten pořádkumilovný dospělý, který dělá ze svých dětí malé otrocky.

Neposedné paprsky

Jan Hroch, 3. A

Kapky
deště
po okně stékají,
sluneční
paprsky
prochází potají
jako šípy těžkými mraky
a procházejí taky
kapkami. Hled', duha!
Λ o kousek dál druhá!
Chvíli tam je a chvíli není,
mraky se honí do zbláznění
s neposednými paprsky -
hlídají je bratrsky,
však neposedné paprsky,
leč hlídané bratrsky
prchájí za kamarády kapkami
a hrají si na duhu.

Michaela Tănase, 2.B

Křivky

Jan Hroch, 3. A

zkoumajíc křivky tvého těla
má ruka lehounce se chvěla

zkoumaje křivky tvój šije
slyšel jsem jak moje srdce bije

zkoumaje křivky tvój tváře
cítíl jsem tvůj pohled jak mě káře

zkoumaje křivky tvých rtů
jsem vděčný že jsi tu

a moje ústa
skrz tvá ústa
skrz tvé srdce
do tvé duše

Ticho

Jan Hroch, 3. A

Sedíš nehybně a jako pěna
a krom myšlenky co v hlavě tvé je vězněna
ticho nic neruší

Sedíš nehybně a potichu
a krom syknutí každého nádychu a výdychu
ticho nic neruší

Sedíš nehybně a ani nedutáš
a krom neúnavného tlukotu srdce který posloucháš
ticho nic neruší

Sedíš nehybně a tiše
a krom občasných zvuků v prázdném bříše
ticho nic neruší

Sedíš nehybně a bez hlesu
a krom krve hučící v uších co uvrhá tě do stresu
ticho nic neruší

Sedíš nehybně a nemluvně
a jsi bouře zvuků

Adéla Kuželová, 2.C

KRAL POUŠTI'

MAJ
EDEN
HRA B NEBO DVA
VELBLOUDA SNAD KAŽD
V ZNA' V AFRICE A V ARAB
VELBLOUDI SI V POUŠTI' ŽIJÍ.

AŽÍ NEKOLIK DNÍ V PÍŠKV S LIDHI, S BAG
PÍT. NEZKUŠENÍ VELBLOUDI ČAS
TO V POUŠTI' ZABLOUDI. CHODÍ PROTO NA PR
OCHA ZKU VŠICHNI PEKNE NA PROVAŽKU. KDYŽ VEL
BLOUDI ZABLOUDI, DŽÍ-PI-ES-
KU VYLOUDI NA NEJBL
ZŠÍM TURISTOVI VYDAJ

KHODNEMU TURISTOVI. VELBLOUDI, VELBLOUDI, ASI M
SE SPRÁVNÝM SMĚREM, V DA
ZE JSOU PRED VEČEREM DÍ

OČ ASI, ASI SNĚDLI KOMPASY. VELBLOUDI SV
HRA B NCSII' POUŠTI' PRODI RAŠE SBI' HRB
IV POUŠTI' NEBO Z NĚJ BĚŽI ZA DĚ HRB

Michaela Pažoutová, 2.C

Lebe wohl!

Davřína Lenghartov, 7.O

Ich sitze still am Bett,
das Leben ist nicht nett.

Ich sehe meine Hände,
höre Weinen der Wände.

Ich halte einen Messer,
alles ist jetzt besser.

Ein präziser Stich,
den mache ich.

Strömt das Blut?
Klar, schnell und gut.

Es regnet mehr
das feuerrote Meer.

Ich gebe jede Hoffnung auf,
morgen stehe ich nicht auf.

Jetzt höre ich einen Klang,
laut und ziemlich lang.

Es ist Zeit zum Abgang,
es ist ein rascher Drang.

Adieu, lebe wohl und Tschuss,
das heißt Ende und dann Schluss!

Tereza Vrbov, 5.O

Alleinsein

Tereza Šedivá, 8.O

Erinnerst du dich an den kleinen Prinzen?
Jetzt bin ich auch da
Auf der Erde, in der Wüste, hinter dem Wasser
Allein
Allein in der Wüste
Allein hinter dem Wasser
Allein mit Muscheln
Mit Perlen drinn
Sie sind schön - glitzernd
Es glitzert wie Wasser
Schönes, klares Wasser.

Sie warten auf jemanden - Jemand vermisst sie

Dort sind Spuren - gelbe Spuren
Jemand hat sie dort gelassen und so warten sie
Bin ich hier allein?

Perlen glitzern wie Tränen
Die Tränen eines Riesen
Er weinte, weil er hier allein war

Er war allein da
Ich bin allein hier
Wir sind allein da.
ZUSAMMEN

Petra Kutilová, 3.O

Dein Weihnachtskarpfen

Eva Svárovská, 3.C

Es ist noch nicht spät.
Wir können es zusammen in Ruhe lösen.
Wir können Freunde bleiben.
Sonst mache ich dir ziemlich
große Probleme.
Wenn du würgen wirst, kommt
es bald!

Ballade

Vojtěch Hýbl, 4.C

Menschen schreien und laufen weg,
aber niemand kann sie hören.
Menschen sind erstarrt von Schreck,
und niemand kann ihnen helfen.

Nur ein Junge und ein Mädchen
stehen in der rasenden Menge.
Sie sind wie zwei kleine Schäfchen,
die sich verloren haben.

Sie stehen gegen die Masse.
Sie schauen zum Horizont.
Sie nehmen nichts wahr.
Sie nur... stehen.

Und dann wurden sie
von der Menge
totgetreten...

JEŽÍŠEK SKLEROTIK

Natálie Jonášová, 6.O

Vánoce vždy patřily k mé nejoblíbenější části roku. Milovala jsem stromy a ulice pocukrované sněhem, obrázky na autech nakreslené mrazem a všeobecně tu, i když někdy napjatou, vánoční atmosféru. Navíc jsem věděla, že nastanou prázdniny, kdy budu mít čas na svou rodinu i kamarády. Na jedny Vánoce však nikdy nezapomenu, a to právě na ty, které zkazil sám hlavní hrdina – Ježíšek.

Bylo mi osm let, začátek prosince a za okny začaly padat první vločky. Seděla jsem doma, vylupovala čokoládky z adventního kalendáře a nad horkým šálkem kakaa přemýšlela, co si od svého vánočního hrdiny budu přát letos. „Pospěš si s tím. Ježíšek již určitě všechny dopisy odnesl. Budeš jediná, co nic nedostane!“ volala na mě maminka z kuchyně. Já se jen pod svými sladkými kakaovými vousy lehce usmála. Věděla jsem, že mi určitě něco donese. Přece by na mě nezapomněl. Nebo snad ano? „Neboj mami, už to skoro mám,“ zalhala jsem. Popadla jsem znovu katalog a tužku a projížděla tisíce stránek, ale bohužel, stejně jako v uplynulých hodinách mě mrkající panenky, autodráhy ani nic takového prostě nezaujalo. Už jsem z hraček asi vyrostla. Ale moment! Už vím, už vím, co chci! To je ono! Už jsem na to přeci stará dost, no ne? Načmárala jsem tedy rychlými tahy jediné slovo, které pro mě představovalo věc, jež jsem si přála již opravdu dlouho, ale byla jsem na to vždy „moc malá“. Pfff... Abych Ježíška neurazila, že jsem svůj dopis takto odflákla, vzala jsem do ruky ještě pár barviček a s vyplazeným jazykem nakreslila vánoční stromeček a pod ním jediný, růžový dáreček připomínající bonbon. Papír jsem přeložila a vyběhla ven položit ho na parapet okna a zatížit kamenem. Chvilí jsem ještě zůstala venku, běhala po krupavém sněhu a přemítala, zdali mě Ježíšek letos opět nezklame a splní mi mé přání.

Dny uběhly jako voda a já se už nemohla dočkat onoho Štědrovečerního večera. Tentokrát jsem přespávala u babičky pojídajíc veškeré její voňavé cukroví a odpočítávajíc hodiny do odjezdu. Když odbyla šestá hodina, a já pomalu stála s batůžkem u dveří, objevil se v nich táta s lehce vyžděšeným výrazem. Ihned mi přišlo, že něco není v pořádku. „Beruško, dnes se najíme u babičky.“ Celá jsem ztuhla. Jak to? Co se děje? U večeře jsem ani nedutala a dumala jen nad tím, co se to děje. Na všechny zvláštnosti jsem však zapoměla ve chvíli, kdy táta svolil k odjezdu. Odhopkala jsem rychle k autu a nemohla se dočkat, až rozbalím svůj dárek. Táta se v autě choval opět velmi podivně, nepustil rádio ani si nepovídal, jen nervózně ťukal prsty do volantu. Nevěnovala jsem tomu však nijak velkou pozornost, protože nával adrenalinu, jenž mě nyní zcela pohltil, byl v tu chvíli značně dominantnější.

Přijeli jsme domů a já rychle cupitala ke dveřím. Odemkla mi mamka, která neměla o moc zdravější barvu nežli před chvílí otec. Očividně mě chtěla zabrzdit, protože po mně natáhla ruce, ale já jí proklouzla a utíkala dál do obývacího pokoje, kde jsem však zkoprněla i já. Nikde nebyl stromeček, ozdoby, natož dárky. Byla jsem zděšena. „Je mi to líto zlato, Ježíšek letos nedorazil.“ Cože? Jak je to možné? Přeci to nemůže být takový sklerotik a zapomenout na mě! Vždyť jsem tam ten dopis nedala tak pozdě, nebo snad ano? Další slova rodičů již nevnímám. Cítím, jak se mi do očí

hruou slzy, rozbíhám se směrem do pokoje, kde za sebou vši silou praštím dveřmi a nyní již v potocích slz skáču do postele a zahrabávám se co nejhlouběji do peřin. Nechci nikoho vidět. Smutek mě po pár minutách přejde a mění se ve vztek. S hlasitým dupáním opět sbíhám dolů a to, co uvidím, mě překvapí ještě více. Rodiče a sestry zdobí vánoční stromeček a nosící ze skříně dárky. Na chvíli všichni ztuhnou, ale poté se ke mně seběhnou a vše mi vysvětlují.

Ježíšek prý neexistuje a rodina objednala stromeček i dárek, které nestihly včas dorazit. Proto se mě údajně pokusili co nejvíce zdržet. Já jsem však dostala svůj vysněný mobil a ještě dlouhou dobu jsem se snažila vypátrat Ježíškovo číslo a dát mu pořádně za uši. Vlastně dodnes si nějaká má část myslí, že rodiče Ježíška jen kryli, protože je to hrozný sklerotik a nechťeli mi mého hrdinu zkazit. Takže Ježíšku, pokud tohle čteš, mám na tebe stále hrozný vztek!

Michaela Boháčková, 2.B

Záhadné zmizení

Kateřina Kavanová, 6.O

Inspektor Elinger zažil v práci těžký den. Nejenže přišel pozdě, ale ještě k tomu na něj zbyl případ tak hloupý, bezvýznamný a náročný, že byl dlouho v pokušení podat výpověď, jelikož už měl stejně důchodcovský věk. Nakonec se ale spokojil s tím, že ho propustí hned poté, co tento případ úspěšně nevyřeší. Stalo se totiž, že ustupující ledovec odhalil po 75 letech těla manželů Millerových, kteří se ztratili během druhé světové války, a podle šéfa kriminální policie na světě nyní nebylo nic důležitějšího, než najít odpovědi na otázky: Proč? a Jak?

Hned dalšího dne ráno se pan inspektor dostavil na místo nálezu, aby si zde mohl prohlédnout ledovec i obě mrtvoly. Po důkladném prozkoumání musel pan Elinger konstatovat, že ho udivuje, že těla jsou stále v ledovci.

„Samozřejmě je naprosto nezbytné, aby byli manželé Millerovi zase rozmrazeni a důstojně pohřbeni. Celý případ zaevidujeme jako nešťastnou náhodu, a kdo v něm bude více zainteresován, může si vzít na prozkoumání vodu, která po ledovci zůstane.“

A tak se pustili do práce a za chvíli po ledovci zbyla jen obrovská louže, ve které ležela dvě těla. Inspektor Elinger je poručil zabalit a poslat do márnice.

„Kristova noho!“

Všichni se otočili za výkřikem. Jeden z baličů, který způsobil danou situaci, byl bledý a těžce oddechoval. Ostatně dýchali tu všichni včetně mrtvých manželů Millerových. Paní Millerová otevřela oči, rozhlédla se kolem a drkla do manžela, který se taky už probral. Vypadali, že jim není ještě ani třicet let. Donesli jim teplý čaj, zabalili je do dek a posadili do křesel. Působili trochu pomačkaně, ale až neuvěřitelně klidně a vyrovnaně, což se rozhodně nedalo říci o ostatních přítomných. Pan Elinger si sedl do křesla naproti nim. Chtěl jim položit několik otázek, ale tvář paní Millerové se při pohledu na něj zaplavila emocemi.

„To snad není možné, Oto. . . . to snad ani nemůže být pravda. . . .“

„Pardon,“ řekl Elinger, „já chápu vaše rozčarování, ale chtěl bych se zeptat-“

„Greto. . . .“, přerušil pan Miller inspektora.

Greta Millerová pohladila pana Elingera po vrásčité tváři.

„Synu!“ zaburácel Oto Miller a objal vyjukaného muže, který vždy žil v domnění, že je sirotek. Ale rodiče se dali do vyprávění.

„V Evropě zuřila ta úděsná válka a nikdo nevěděl, jak dlouho bude ještě trvat. My jsme byli čerstvě po svatbě a ty ses měl už taky brzy podívat na svět a-“

„A jelikož tvůj tatínek je hlava bystrá, (doufám, že ty taky), rozhodl se, že se společně necháme zmrazit v Severním ledovém oceánu. Cesta z Československa byla dlouhá, tak dlouhá, že než jsme došli k cíli, narodil ses.“ Paní Millerová se napila čaje, takže dál pokračoval „novopečený tatínek“: „Projít válčícím Německem nebylo totiž jen tak, obzvlášť když tvůj dědeček byl Žid, ale to už odbočuju, to ti povím až někdy jindy. Když jsme došli, byly ti už tři roky. Na ledové kře jsme snadno dopluli na místo,

ze kterého nás měl, jak jsem vypočítal, mořský proud po 75 letech dopravit zpět k Evropě. Ale ty ses asi odpojil a odvezl tě o zhruba 60 let dřív.“

„A jsem opravdu váš syn? Já si nic nepamatuju.“

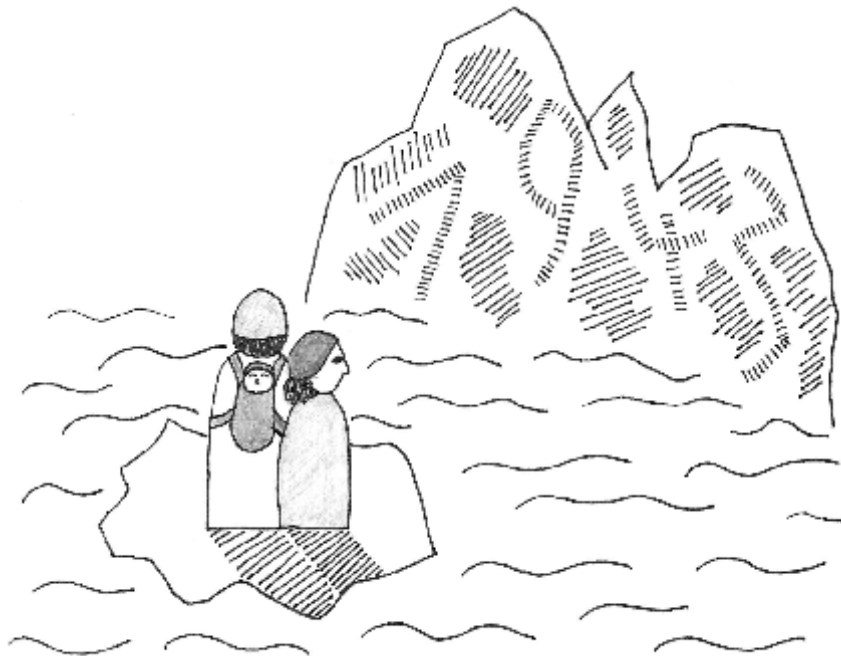
„Jsi, byly ti teprve tři roky, to není obvyklé, aby si člověk pamatoval úplně všechno, navíc jsi byl ještě vyčerpaný z dlouhé cesty.“

„A co příjmení?“

„Nejspíš ti ho dali v sirotčinci, nebo pěstouni.“

„A navíc máš levý ušní lalůček o kousek níž než pravý. To se v naší rodině dědí už po tisíciletí.“ Paní Millerová jen stěží zamáčkla slzu dojetí. Ostatní v místnosti již dlouho brečeli jako želvy.

Inspektor Elinger byl za své zásluhy ohledně případu zmrzlých manželů Millerových povýšen a na vlastní žádost byl i díky svému pokročilému věku poslán do důchodu. Nově nabytý volný čas trávil se svými rodiči, kteří by klidně mohli být jeho vnoučaty. Musel je naučit hodně věcí o moderním světě (překvapilo ho, že se nezlobili, když jim řekl, že válka skončila ještě dávno před tím, než se nechali pozřít chladem). Paní Millerová podle jejich příběhu napsala knihu, jež se stala hitem, a pan Miller podle ní natočil úspěšný film. Aby bylo na první pohled jasné, že patří k Millerovým, změnil si pan Elinger jméno a žili spolu šťastně až do (jeho) smrti.

Kateřina Kavanová, 6.O

Kraj zapomnění

Corina Marčeková, 8.O

Já šel bych rád do kraje dalekého. Do míst zapomnění, kde vzpomínek již není. Kde noha nohu mine bez přemýšlení. Kde ticho, mír a klid jen jest. Já šel bych rád do kraje ladných hvězd, kde zlo se pouze v sladké štěstí mění, kde nevědomost, a hlavně zapomnění, vládne všem tvorům, kde všemu konec je. Já šel bych rád do kraje zapomnění, kde tma se mění ve svítání a vstávání zas v usínání. Kde protrhne se hráz všech myšlenek, kde v mysli lidské poušť se tvoří. Poušť, ve které vše hned shoří, kde žár spaluje myšlenek všech nit. Jak krásné je v zapomnění žít. Ve světě, kde nic důležité již není, jen láska boží a svit hvězd. Do míst těch já utekl bych hned. Však spoután okovy světa, neschopen pohybu volného, nemohu dnes již odlétnout do výšin kraje dálného.

Zrození

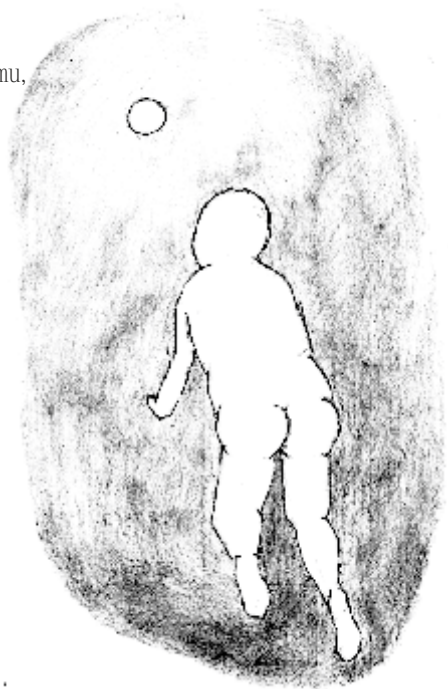
Vojtěch Lohnický, 2.A

Člověk se nachází v prostředí milém jemu,
V jeskyni, kde mimo paměť přebývá
Dřív nebo později však pocítí změnu,
změnu, co do jeho nitra proniká

Kolem celého těla vesmír se stahuje
Jeskyně a vše v čem doposud žil
Vše kolem člověka krutě se zmenšuje
Prostor se náhle vypařil

Tu celé tělo se najednou hýbne,
směrem, kterým se mládětko líhne
Pak ohlušující jekot se ozývá

Vesmír se zvětšuje, oko se otvírá
Pozoruje prostor, ve kterém přebývá
Zrozený človíček jméno své přijímá

Michal Svárovský, 1.A

Děj básně: Básník podrobně popisuje porod. Člověk se nachází v jeskyni (děloze), prostředí, kde přebývá mimo paměť (člověk si nepamatuje své prenatální období) a je spokojen. Změna je, když začínají kontrakce (vesmír se stahuje, zmenšuje). Jedinec se začne pohybovat směrem, kterým každé mládě, když se líhne (z dělohy ven). Jakmile se narodí, začne křičet. Otevře oči a sleduje svět kolem sebe. Dají mu jméno, z čehož vyzní, že se právě narodil.

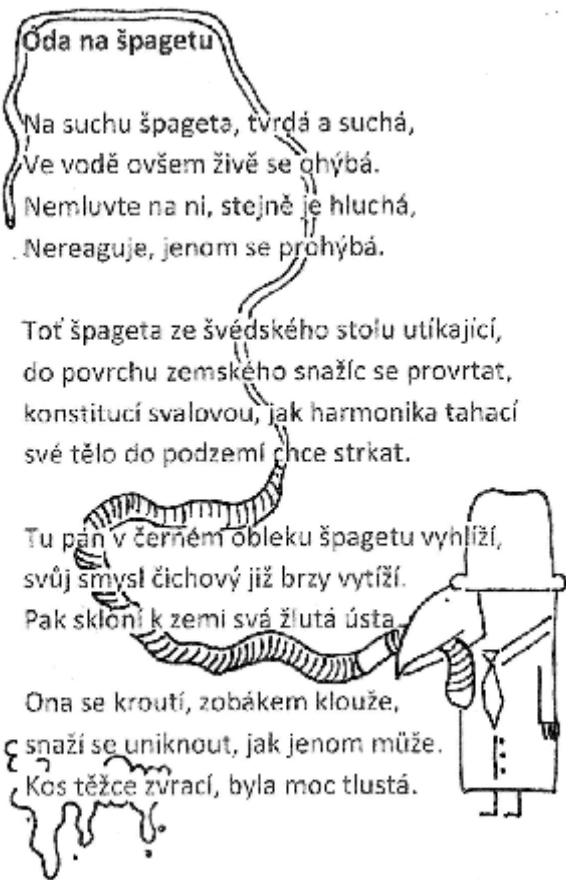
Oda na špagetu

Na suchu špageta, tvrdá a suchá,
Ve vodě ovšem živě se ohýbá.
Nemluvte na ni, stejně je hluchá,
Nereaguje, jenom se prohýbá.

Toť špageta ze švédského stolu utíkající,
do povrchu zemského snažíc se provrtat,
konstitucí svalovou, jak harmonika tahací
své tělo do podzemí chce strkat.

Tu pán v černém obleku špagetu vyhlíží,
svůj smysl čichový již brzy vytíží.
Pak sklóní k zemi svá žlutá ústa

Ona se kroutí, zobákem klouže,
snaží se uniknout, jak jenom může.
Kos těžce zvrací, byla moc tlustá.

Děj básně: Zprvu básník vytvořil veršovaný popis, jak se změní chování špagety po uvaření. Od druhé sloky označení špageta neoznačuje špagetu, ale žížalu. Švédský stůl je záhon, do kterého se snaží zavrtat a kroutí se přitom jako akordeon. Vyhlíží ji kos (pán v černém oděvu se žlutým nosem), čuchá po ní a pak ji sezobne. Ona se snaží vykroutit. Kos ji nespokne, protože je moc tlustá.

Slepota

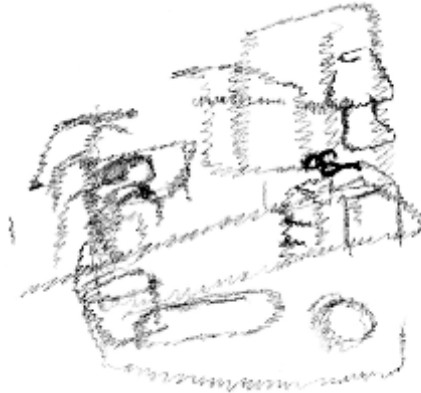
Vojtěch Lohnický, 2.A

O samotě chodím po louce rozlehlé,
ostře tu rozeznám každou květinku.
Vím, že to místo je dosti odlehlé...
neboť jsem ve snu - jen krátkou vteřinku.

Jak pěkné se zdá ve spánku snění,
ostré a úhledné jsou všechny věci.
Není však dobré přílišné lpění,
neb úhlednost za chvíli zmizí přeci.

Když se probudím do světla svého,
spatřím jen skvrny překresleného.
Pak spatřím odlesk sklíček mých milých.

Sáhám po brýlích, dám si je na oči,
okraje ke skvrnám náhle se přitočí.
Je hloupé mít jednu dioptrii v brýlích.

Tereza Vrbová, 5.O

Děj básně: Na začátku básně se lyrický subjekt pohybuje ve snu, kde vidí dobře bez brýlí. Pak se probudí do reálného světa, kde trpí krátkozrakostí a vidí dosti rozmazaně. Ale nasadí si brýle a všechno je zase v pořádku. Pointa se skrývá v jedné dioptrii, neboť celou dobu je zrak vykreslován (hyperbolicky) jako nadměru špatný.

Dárek, hořčice a cesta do školy

Daniel Pech, 3.B

Tiše oblohou červánky plují,
když ráno za kopci slunce vstává.
Nový den slavíci svým zpěvem oznamují
a v domě probouzí se dívka rozespalá.

Znaveně otvírá těžká víčka
a z očí se ztrácí krásný sen,
co s ránem zhasl jako svíčka,
když z noci vzešel nový den.

Domalu otvírá domovní dveře
a zvolna kráčí ulicí,
podél cest rostou šípkové keře,
dívka má úsměv na líci.

Prochází jarním, rozkvetlým parkem.
V korunách stromů zpívají ptáci,
po kůře lezou ploštice.
Dán v saku dojídá svůj rohlík s párkem,
na drahou kravatu mu vystříkla hořčice.

Dark se stromy a pláky už nechala za sebou.

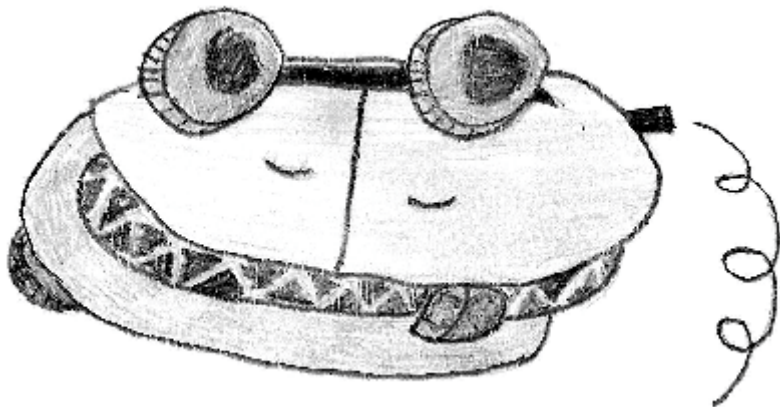
Jde svižným krokem špinavou ulicí.

Dospíchá cestou rušnou a prašivou
a kolem ní projíždí auta troubící.

Otvírá dveře a vstupuje do školy.

Spěchá po chodbě ve venkovní obuvi.

Neměla přezuvky, potkala školníka,
naštvaně do šatny přezout se utíká.

Emma Jarolímková, 1.O

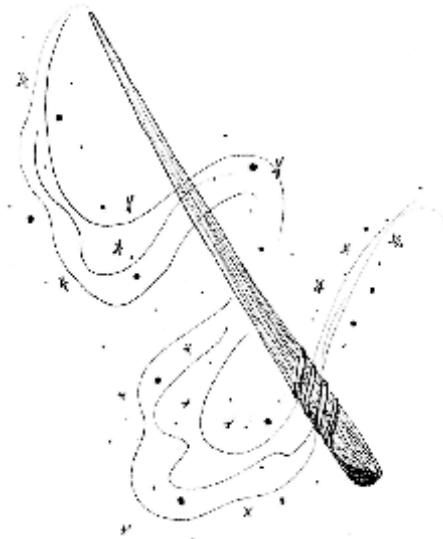
Harry Potter

Adéla Kuželová, 2.C

Once upon a time there was a boy
He was treated like a toy
No one ever understood him
He looked like a bone and skin

One day a letter appeared in front of his door
In the letter there was all he ever wished for
He was accepted to the School of Witchcraft and Wizardry
He was happy, it looked like the end of his misery

His terrible uncle, aunt and cousin didn't let him leave
They threw the letter away, he was used to grief
When other letters started to appear
The whole world could hear that cheer

Emily Mašková, 1.A

He found a lot of friends there
Which for him was very rare
Quidditch got him really famous
Even to a boy like Seamus

Everything good sometimes ends
That's the time when you need the most your friends
When his scar started to smart
In a fight with Voldemort he had to take part

It was written in his destiny
That he would win over his great enemy
He tried to use the one strong spell
And so the story's ending well

My Strange Life

Emma Babáková, 2.O

I was born in May
And the first word I said was „Hey!“
I was a little baby with big dreams
Of course, there were some tears
But don't you worry about my mood
Because I'm happy when I have food
Yes, I know, I was a weird child
But now I'm older; I don't have to hide
Oh, sorry, I must stop
Because my time is up

Tereza Stará, 5.O

A poem about a poem

Kristýna Šákrová, 2.A

Teacher said to me „Go on, write a poem!“
I just looked at him and felt totally broken.
I was thinking about it all day, all night,
I wanted to cut myself with a knife.

Words didn't come up to my mind.
„Why don't I have a single line?“
On Sunday, I was in time pressure,
„I need to write it, for sure.“
I put some words on the paper,
Didn't have time to do it later.

I wrote some stupid verses,
Then gave it to the teacher, but I wasn't nervous.
I wrote there „I want a grade one!“
„Be careful 'cause my dad has a gun.“

That was the story about these lines,
I am not Adam, but I am fine.

Jeníček a Mařenka z pohledu ježibaby

Jan Rutterle, 6.O

Dobry den, dnes bych vam chtela vypraveť hrůzostrašný příběh, který se udal před několika lety. Kvůli stopám, které zanechal na mé duši, jsem schopna vám to říct až teď. Mnoho z vás se také může ptát, jak to, že jsem přežila? Jsem přeci ježibaba, takže se není moc čemu divit.

Den začal jako každý jiný. Ráno jsem vstala a sotva jsem se vyhrabala zpostele, abych si došla do kuchyně pro svůj oblíbený šípkový čaj a kousek fasády k snídani. Je výhoda mít perníkovou chaloupku. Ale pak se to stalo! Slyšela jsem venku divný pískot a zvláštní rány ze střechy. Když jsem vyšla ven a zavolala: „Je tam někdo?“, ozvala se má kamarádka: „Ne, to jsem jenom já, meluzína.“ Jenže ty zvuky nepřestávaly a já si uvědomila, že to meluzína nebude. Tak jsem znovu vlezla do dveří a zařvala jsem: „Hej, kdo je tam?“, ale opět se ozval jeden z mých kamarádů. Tentokrát to byl vítr. To mi přišlo normální, jelikož on byl vždycky takový nekňuba.

Zanedlouho jsem však uslyšela ohromnou ráno. Vyběhnu ven a podívám se na střechu. A co nevidím... Dvě lidská mláďata se cpou mým perníčkem. Teda, když mě uviděla, tak jen ječela: „Aaaaaa...“ a „Pomooooo“, čemuž jsem rozuměla, jelikož jsem se je ihned pokoušela chytit, ale stejně to bylo netaktní. Po vyčerpávajícím sprintu okolo domu jsem je nakonec chytila.

Dlouho jsem přemýšlela, co za trest vymyslím. Nakonec jsem se rozhodla pro upálení. Lidí je stejně jako smetí a udělali mi díru do střechy. Chtěla jsem to udělat nenápadně, takže jsem vzala jednoho, jmenoval se prý Jeníček, a řekla jsem mu, ať si sedne na lopatu. Jenže on nevěděl jak. „Já nechci nic poplést“, povídal, „Ukázala byste mi, jak na to?“ Byl u toho tak roztomilý, že jsem si na tu lopatu sedla. A to byla největší chyba v mém dlouhém životě. Hned, co jsem si sedla, ten zmetek popadl rukojeť a hodil mě do krbu. Strašně to páliło a oni se mi ještě vysmívali: „Hahá, ježibabo, nás nikdy nedostaneš!“

Závěrem bych chtěla říct, že ti malí parchanti mají z pekla štěstí, protože kdybych je potkala ještě jednou, tak bych jim ukázala, jak vypadá správná ježibaba. Začala jsem také posilovat a číst knihy o té nejčernější magii, takže se mají na co těšit.

Denisa Doležalová, 1.A

Slaninyismus

Daniel Pech, 3.B

Zimního večera ve čtyři hodiny
jdu mezi regály v Lidlu.
Mé oči spatřily balení slaniny...
dal bych si něco k jídlu.

Tak proč ne slaninu ležící v regálu?
Jen pohled na ni mi hned zvedl náladu.
Kdo jednou spatřil slaninu v obchodě,
nebude mít už nikdy klid.
Dívám se na ní. Toužebně. Hladově!
Chci si jí koupit. Musím ji mít.

Něžně jsem slaninu položil do tašky
a k ní jsem přihodil banán a žvýkačky.
Cenu nákupu rozhodně neřeším.
Jak já se jen těším na svoji večeři...

Sporák už zapínám, pánev se zahřeje,
tak na ni naliju pár kapek oleje.
Nakrájím cibuli, rozklepnu vajíčko,
přítom mi žloutek vystříkne na tričko.

Tričko si svléknu a vhodím do pračky.
Vedle skvrn od žloutku jsou skvrny od šlehačky.
Aby se vypraly i skvrny od omáčky,
zapínám pračku na rychlé otáčky.
Vzduch slastí se vlní a země třese se,
když plátek slaniny na pánvi peče se.
Líbeznou vůni slaniny škvařené
už v domě cítí všichni mí sousedé.

V mých vzpomínkách mě ta vůně přenesla do doby,
kdy spolu jsme z večera seděli u vody.
U velkého rybníka, na pláži z oblázků
a já jsem dojídal špekáček na tácku.

Do vodní hladině plul odraz oblohy.
Odraz zářících hvězd, i růžových červánků...
Ty vzniknou, když slunce z večera chystá se ke spánku.
Do nebi plují, když slunce zapadá
a voda ho do hlubin bezedných ukládá.

Slanina z obchodu, pečená na pánvi...
Můj pokrm lahodný, zázrak můj křupavý!
Škvařená slanino, drahý můj poklade!
Chtěl bych se zakousnout do kůrky tvé křupavé.

Slanina, která mě svou vůní tak těšila,
však najednou z pánvičky na plotně zmizela.

Zmizela jak hvězdy na ranní obloze
a mně zbyly jen mé puchýře na noze.

„Slanino, vrať se mi!“ volal jsem do noci.

Nemohu bez tebe žít.

Mísí se pocity smutku a bezmoci.

Srdce mi přestalo bít.

Kam jsi mi zmizela, slanino křupavá?

Nemůžu bdít, nemůžu spát.

Stále tě v noci ve svých snech potkávám

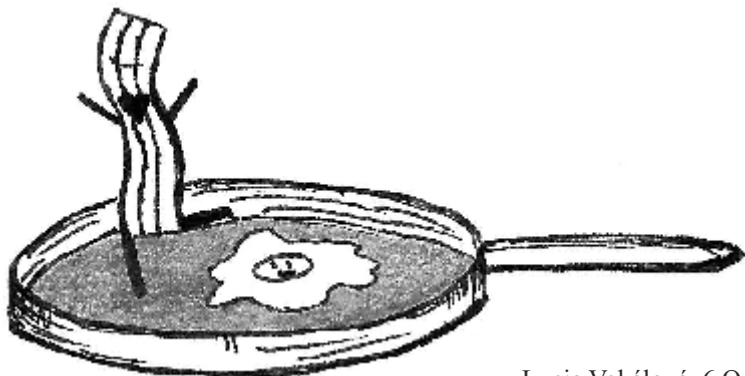
a trpím tím, že tě mám rád.

Snad jednou vrátíš se, snad jednou pochopíš,

že co cítíš srdcem, to slovy nescdííš.

Tak končí smutný žalozpěv člověka,

kterému slanina z pánvičky utekla.

Lucie Vokálová, 6.O

Ticho

Karolína Anna Kolmanová, 3.O

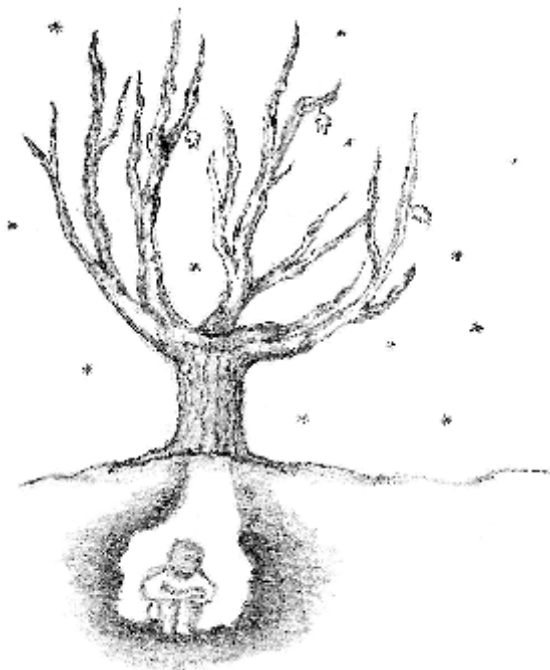
Ohlušující ticho se nese bílou krajinou. Tisíce drobných bílých hvězd padají k zemi a ztrácí se v načechrané peřině všude kolem.

Zima kouzlí na stromech divy a namrzlý třpytivý sníh se leskne pod podrážkami bot. Křup. Křup. Ozývá se s každým dalším krokem, když boty tříští vrstvičky ledu schovaného pod sněhem.

Smrky zachumlané do bílé peřiny jen nečině stojí, zatímco jejich kmeny se přizdobili drobnými vločkami. Osamělý strom, který usilovně drží loňské uschlé listy, si jen matně vzpomíná na léto.

Není tomu tak dávno, co se vůně zrajících jablek a pronikavý bzukot hmyzu rozléhaly jako uklidňující píseň po letní louce. Sluncem opékané kmeny stromů na kraji lesa šířily typickou vůni pryskyřice a suchem vysílená stébla trávy žadonila o každou kapičku vody.

V ledovém království ale pro vodní kapky není místa. To jen jinovatka obalila stébla travin a třpyt slunce se odráží ve zmrzlé krustě. Ohlušující ticho se nese bílou krajinou.

Natálie Hýblová, 2.B

Moje setkání s tajemnem

Melicharová Anna, 4.A

Nikdy jsem nevěřil babičce, která říkala, že existují věci mezi nebem a zemí. Vysmíval jsem se jejím zkázám o tajemných událostech. To vše do onoho osudného dne, který mě přiměl změnit názor. Byl horký letní den a zrovna jsem se vracel z koupaliště do kempu, kde jsem byl s partou přátel. Vešel jsem do chladné chatky a nechával za sebou mokré stopy. Chvilí mi trvalo, než jsem si přivykl na šero, pořád jsem měl zrak zastíněný slunečním světlem. Došel jsem k palandě, přehodil mokré ručník přes okraj a chystal se odejít, když vtom se za mnou ozval svištivý zvuk. Prudce jsem se otočil a srdce mi tlouklo. Byl to však jen ručník, který se svezl na zem. V duchu jsem se zasmál nad vlastní pošetilostí a vrátil ho zpět. Vyšel jsem z chatky a zamířil jsem k Jirkovi a Markovi, kteří na mě mávali od stánku s hot dogy.

Zamával jsem jim zpátky a přinutil se k úsměvu. Ve skutečnosti jsem se nemohl zbavit chladného pocitu z chatky a žaludek jsem měl stažený úzkostí. Nedokázal jsem si vysvětlit, co se se mnou dělo. „Honzo. Honzo, vnímáš?“ Jirkův hlas ke mně doléhal jakoby z konce tunelu. „Jasně, promiň. Co jsi říkal?“ zeptal jsem se a snažil se nasadit uvolněný výraz. „Ptal jsem se, jestli chceš taky něco k jídlu,“ řekl Jirka a nezdálo se, že by ho moje chování nějak rozhodilo. Poprosil jsem ho o hranolky a šel si sednout vedle Marka. Skoro celé odpoledne jsme strávili pod přímým slunečním svitem, ale ani na okamžik jsem se nedokázal zbavit toho chladu.

Asi v osm hodin večer jsme se všichni vrátili na chatku a kluci si ze mě celou cestu dělali legraci – všimli si totiž, že mám husí kůži. „Ještě o pár stupňů víc a mohl by sis usmazít vajíčko, ale ne, Honza za chvilku zmrzne!“ Hlasitě se smáli a já se je snažil ignorovat, z nějakého důvodu mě jejich vtípky rozčilovaly – ne, doháněly mě k šílenství a měl jsem co dělat, abych nezačal křičet. Vůbec jsem se nepoznával a začínalo mě to děsit. To jsem však netušil, co nás čeká uvnitř chatky. Všechno oblečení bylo poházené po podlaze, skříň byla otevřená dokořán, záclony byly napůl stržené. Při pohledu na tu spoušť mi po páteři přejela vlna horka a srdce se mi rozbušilo tak, že jsem měl pocit, že mi prorazí hrudí. Začaly se mi potit dlaně a celé tělo jako bych měl v křeči.

„Co se to stalo?“ vykřikl jsem a zoufale zajel rukama do vlasů. „Třeba se sem někdo vloupal,“ nadhodil Marek. „Ale tohle nemyslím,“ odsekl jsem, „myslím se mnou!“ Oba kamarádi na mě nechápavě hleděli. „No, zrovna teď se chováš fakt divně,“ připustil Jirka. Věnoval jsem mu obzvlášť ošklivý pohled. „Nechápeš to. Nikdo to nechápe, ani já ne.“ „No tak nám to vysvětli,“ řekl Marek a lehce se zamračil. Ale já jsem nikomu nic vysvětlovat nechtěl. Vydal jsem ze sebe jakýsi frustrovaný zvuk a vyběhl z chatky. Ignoroval jsem volání svých přátel a běžel přímo do lesa, který se pomalu nořil do tmy.

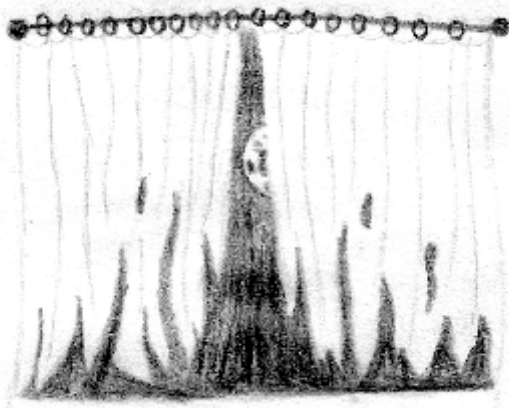
Neběžel jsem daleko, ale potřeboval jsem pryč z té chatky. Něco v ní na mě působilo, ačkoliv jsem nedokázal přesně určit co. Byl jsem vyděšený a moje výkyvy v chování celou situaci ještě zhoršovaly. Svezl jsem se podél stromu na zem a snažil se uklidnit. Trochu se to zlepšilo, zklidnil se mi tep a ruce už se mi tolik netřáslly. Ovšem

čím víc jsem byl v klidu, tím víc na mě začaly doléhat vlastní myšlenky. Myšlenky, které mě děsily a jako by mi ani nepatřily. Nemohl jsem přestat myslet na rozházené věci v chatce a jak moc mě to rozrušilo. Jak jsem chtěl Jirkovi jednu vrazit za jeho pitomé řeči a Marka praštit po hlavě tyčí od záclon.

Hlasitě jsem vydechl a nakopl šišku, která byla vedle mě. Nenáviděl jsem se, že mě něco takového vůbec napadlo. Ale myšlenky přece člověk nedokáže ovládat, ne? Prostě přicházejí, jak se jim zachce a nikdo nad nimi nemá kontrolu. Ovládají člověka, ne on je. Takhle jsem to vnímal vždycky a nikdy mi to nepřišlo divné. To až teď, když moje myšlenky dostaly nový, temný nádech, který mě děsil a zároveň vzrušoval. Bylo to něco nového a zároveň špatného.

Kousek ode mě proběhlo nějaké zvíře, ale už byla příliš velká tma na to, abych ho viděl. S přibývajícím tmou jako by rostla i temnota uvnitř mě. Znovu mě pohltil chlad a můj mozek byl zahlcen těmi nejhoršími představami a scénáři. Nedokázal jsem racionálně uvažovat. Vstal jsem a pomalu se vydal zpět k chatce. Uvědomoval jsem si každý krok s největší přesností, každou novou zvrácenou myšlenku – a stejně jsem se nedokázal zastavit. V naší chatce už bylo zhasnuto. Asi jsem byl venku déle, než jsem si myslel.

Opatrně jsem otevřel dveře. Víc, než kdykoliv jindy jsem si uvědomoval studenou podlahu, která jako by mi do žil vlévala další adrenalin. Marek i Jirka spali na svých postelích. Moje postel skoro nebyla vidět pod hromadou věcí, kterou na ni kluci ze země naházeli. Kupodivu jsem byl naprosto klidný, můj plán představoval jistotu, kterou nic nemohlo rozhodit. Bylo to, jako kdyby moje staré já bylo zasunuto někam hodně hluboko a bylo nahrazeno něčím novým a dokonalým. To ticho mě naplňovalo, naprostá nevědomost mých přátel umocňovala můj klid. Chlad v mém těle a duši byl nahrazen sálajícím teplem, když se ozvala tupá rána a na zeď zalitou měsíčním svitem dopadly kapky horké krve.

Šimon Havlas, 1.C

SRDCE A DOMOV

Lucie Havlová, 4.0

Bolest. Nekonečná bolest a utrpení. To bylo vše, co jsem cítila. Rozumná část mé duše na mě řvala, ať zmizím, ať se vytratím, ať v klidu zemřu a nechám ostatní, aby dodělali můj život za mě. Ta zlobivá část mě se snažila přesvědčit mou mysl a mé srdce, abych zůstala, abych bojovala do konce, abych dodělala vše, co jsem zde začala. Ten vnitřní boj ve mně probíhal dlouho. Dny. Týdny. Měsíce. Snad i roky? Co se ale dělo kolem mě, zatímco jsem spala tím hlubokým spánkem? Co se stalo, že jsem se dostala do tohoto bolestného boje plného utrpení, breku a šrám?

Ty depresivní poznámky uvnitř nepřestaly. Hádky, neštěstí a pomalé umírání. Má mysl nebyla šťastná a najednou se všechny ty pěkné, přenádherné a zlaté vzpomínky vytratily. Existovaly snad někdy? Existovala jsem snad někdy i já? Mé srdce netlouklo, ale tlouklo zároveň. Bylo to, jako bych zemřela jen částečně. Bylo to, jako bych se chtěla vzdát, ale nemohla jsem. Bylo to, jako bych se propadala nekonečnou propastí a snažila se chytit stěny. Chytit se stěny a pak vyšplhat zpět nahoru. Je to ta cesta, kterou bych si měla zvolit?

Mé srdce, jsi zde ještě?

Má mysl, posloucháš se vůbec?

Přála jsem si alespoň něco vidět. Nikde nebylo žádné světlo, žádný záblesk naděje, že jsem naživu. Ta tma mě pomalu požírala a vháněla své pesimistické myšlenky do mé mysli. Necítila jsem své ruce, ale věděla jsem, že zde ještě někde jsou. Ani s nohama jsem nedokázala pohnout. Byla jsem jak ochrnutá. Tak takhle se cítí postižení?

Temnota oslepovala nejen mé vidění, ale taktéž mou mysl. Snažila jsem se uklidnit, ale jak to mám asi udělat, když se nedokážu nadechnout? Nedokážu si nahmatat svůj puls, abych zjistila, zda jsem stále živá. A to je na tom to nejhorší. Co se vlastně stalo? Proč jsem uvězněná v této nekonečné temnotě s vroucím kotlíkem v mé vlastní mysli a duši? Na nic si nedokážu vzpomenout.

Mám rodinu? Mám rodiče? Mám vůbec někoho? Kde bydlím? Kde jsem se narodila? Co je dnes za den? Co se to se mnou stalo? Existuji?

Ale ano, stále existuji. Cítím to. Nějak si jsem jistá, že stále žiji a bojuji o vlastní přežití. Jsem tedy bojovník?

Mé srdce, jak dlouho budeš bít?

V jednu chvíli se cítím pod vodou, má mysl probleskává a naplňuje se nepatřičnou vodou. Vlny narážejí do mé suché a depresivními myšlenkami zaplněné mysli. Jsou teplé, ale zároveň tak příjemné. Jsou nadnášející touhou a uklidňujícím práškem proti depresi.

V další chvíli ale vlny, po kterých jsem tolik prahla a užívala si jich, mizí a nechávají za sebou pouze prázdno doplněné úděsným horkem míšeného s ledem samoty. Cítím, jak se temnota opět vrací k sobě a odstraňuje všechny záznamy o tom, že se vůbec nějaké světlo objevilo. Pomalu se probouzím víc a víc do temného života. Moje duše nahmatává mé orgány a ujišťuje se, že vše funguje.

Mé srdce, copak nikdy nepřestaneš?

Teple vln se přelévá sem a tam a pomalu stéká až do mých plic. Dusím se. Kašlu. Snažím se nadechnout. Snažím se vydržet. Ale jak dlouho? Voda se opět objevuje. Je tmavá, černá jako temnota. Směje se mi. A já se směji s ní. Ne já. Moje duše. Nevidím její obrys. Jen ji cítím. Vlny se navracejí ke mně a natahují své studené ručičky. Kde je vaše teplo? Vracíš se mě zachránit, nebo strhnout? Máš mě rádo, nebo mě nenávidíš?

Pomozte mi. Někdo mi pomozte. Mizím.

Plíce mi ztěžkly a najednou jsem se jen dusila. Nedokázala jsem vnímat uklidňující rytmus narážejících vln. Nedokázala jsem natáhnout ruku, neboť mi zmizel všechny cit. Dokázala jsem pouze vnímat tu tíhu na plicích. Takhle zemřu? Přestanu dýchat, protože jsem nedokázala ovládnout své tělo. Co se stane, až celé ty ošklivé myšlenky převezmou nad mou duší kompletní vládu? Přestanu být sama sebou? Přestanu snad bojovat? Budu se možná i bát? Nebo se vypařím, jako když se vypařuje voda s narůstajícím teplem? Může mi někdo vůbec pomoci?

Chladné paže sevřely mé tělo a všechno teplo, které se uvnitř mě vyskytovalo, rychle zmizelo. Vlny se vzdálily a v pozadí temnoty zářily společně s někým dalším. Z plic se mi vytratila voda a já se zhluboka nadechla. Jak je to možné? Chladné zářící paže byly tak známé, tak nádherné. Záře, jež odstraňovala špatnou temnotu, se na mě usmívala. Ten úsměv byl mi tak povědomý, a přesto vzdálený. Paže mě pevně držely a nadnášely. Chtěly snad po mně, abych létala volně? Abych se snad vzdala bez boje?

Propast mezi životem a smrtí, mezi nadějí a ztrátou, mezi láskou a nenávistí, a mezi vírou a osudem. Vše se zastavilo. Stejně jako narůstající temnota a má černá duše. S prázdnýma očima jsem se zadívala na tu záři, která mě obklopovala. Ptala jsem se jí, zda se ke mně nepřidá, ale ona neodpověděla. Má duše jen zírala na to, jak mě někdo ochraňuje. Zírala na to, jak její milovaná temnota získává rivala. Byla snad překvapená? Byla snad zaujatá tím, že se za mě vůbec někdo postavil?

Kdo by také nebyl? Čím víc se ode mě temnota vzdalovala, tím víc se ve mně objevovaly vzpomínky, tím víc jsem vzpomínala na svůj život, na světlo, domov a svůj překrásný čas již ztracen v temnotě. Vzpomínala jsem si na svou matku, jejíž oči se rozsvítily pokaždé, když táta přišel domů s náručí plnou kytek, čokolády a bílého vína. Má matka měla oči černé jako uhlíky, ale byly živé, byly světlem v okolní tmě, byly mým průvodcem štěstí i neštěstí, milovala jsem je. Vzpomínala jsem si na svého otce, který nikdy nechodil nikam včas, ale přesto měl vždy dobrou náladu. Veselý otec, veselé oči matky. Není tohle ten vysněný domov? Proč jste mi zmizeli z paměti, rodičové?

Záře obklopující paže a teď i mé přízračné tělo pomalu vyhasínaly s každou mou smutnou myšlenkou. Nesmím přestat být šťastná. Nesmím se přestat smát. Usmívvej se, děvčátko, usmívvej se, ať tvá hodná duše vidí, že smrt není ta správná volba. Ale má to být tedy život? Co mě čeká, až se proberu z tohoto spánku a vylezu hory v propasti? Bude tam světlo, nebo tma? Bude tam láska, či nenávist? Budou tam mé srdce a můj domov? Budou se na mě usmívat, nebo se na mě budou mračit a nadávat mi?

Mé srdce, nevzdáváš se, protože mě nenávidíš?

Má myslí, máš přeci jen pravdu?

Jen si vše vezmi, ďáble na nebesích či v peklech. Vezmi si vše, co miluji, co nenávidím, po čem prahnu, po čem ani okem nezavadím, co chci a co nechci. Vezmi si vše, co ti pod ruku přijde. A vezmi si mou prokletou duši, jen abych mohla pryč z tohoto věčného utrpení. Co je to utrpení? Jaké je k němu to správné synonymum? Smrt, či život? Vezmi si vše, co najdeš v mém těle a duši. Jen mi neber srdce a domov.

Mé srdce, nestýská se ti?

Když se vzdám, bude mi lépe. V to věřím. V to doufám a vkládám veškerou svou naději. Věřím, že posmrtný život bude klid a bude se mi dýchat lehčeji.

Mé srdce, kdy už to konečně pochopíš?

Ovšem mé tělo stále bojuje. Proč bojuje, když má mysl se vzdává? Nebo snad ne? Nebo si jenom nalhávám, že vše vzdávám, ale ve skutečnosti tvrdě bojuji o vlastní přežití? Já už tomu nerozumím. Už ani nerozumím sama sobě. Zbláznila jsem se konečně? Kéž by. Kéž by to šlo ukončit snadněji.

I když možná tu nějaké to lehké východisko je...

Sebrala jsem veškerou svou sílu, abych mohla otevřít oči do srdce temnoty, která pomalu rozežírala můj vnitřek. Mihotavý pohyb, který zářil barvou šedi a osvětlovat okolní tmu, prošel skrz několik koutů. Jsou zde zdi? Záře šedi se zastavila a přetvořila se v překrásnou postavu dívky s prázdnými modrými očima. To jsem byla já. Asi. Mé prázdné já zářící šedou barvou ke mně natáhlo křehkou přízračnou ruku. Znejistila jsem, ale nakonec jsem její gesto přijala. Třeba má duše ví, co mám za lubem.

Vzala jsem křehkou šedou ruku mé duše a pevně ji stiskla. Přinutila jsem se usmát, i když se na mě dívaly mé prázdné oči. Bolelo to, ale musela jsem to vydržet. Přinutila jsem se usmívat celou dobu, co mě má temná duše vedla přes srdce temnoty. Usmívala jsem se celou dobu, co na mě mé srdce řvalo, ať se nevzdávám, protože jsou tu stále lidé, kteří mě zbožňují a starají se o mě.

Čím víc času jsem strávila s mou temnou duší, tím víc jsem dokázala rozeznávat stupně černé. Dokázala jsem rozeznat každý kout temnoty, a dokonce jsem zahlédla stejně prázdné šedé oči, jako měla moje duše. Ty oči nezářily, nebyly přívětivé, vysmívaly se mi, šklebily se na mě a šeptaly mi do mysli a srdce, jak jsem překrásné stvoření.

Omlouvám se. Dokážete mi prominout? Odpustíte mi, až odejdu a zmizím navždy? Budu vám chybět jako vy mně? Chybíte mi. Je mi to líto.

Mé srdce, tak tvrdě pracující srdce, zlobíš se na mě? Po tom všem, co jsi pro mě udělal, nenávidíš mě? I přes všechnu tvou snahu, nemyslel sis, že je to zbytečné? Proč? Proč se snažíš o něco, za co si můžeš zároveň sám? Já a ty, jsme nerozlučná dvojka, ne? Omlouvám se.

Má mysl, na které straně že to ležíš? Jsi ta správná, nebo ta špatná? Co je to vůbec dobro a zlo? Je to nakažlivé, je to nemoc, je to snad smrtelné? S kterou částí své mysli bych si měla teď povídat? S tou hodnou, která mi chce pomoci a ulevit od bolesti? Nebo s tou zlou, která mě chce svrhnout na kolena, abych se ve svém životě jen plazila? Měla bych se vám vůbec omlouvat?

I tak, omlouvám se.

Vím, že jsem to nebyla jen já. Nikdy jsem to nebyla jen já.

Prázdná očička mého falešného já se nepohnula. Nezapomněly se. Nezapomněly. Neudělaly nic. Byly prázdné jako celá temnota, jako celý jejich vlastník. Neusmívaly se, i když by měly, pokud patřily mému falešnému já. K čemu jsi pak já, když mě ani nedokážeš vyjádřit? Nebo jsem ten falešník já?

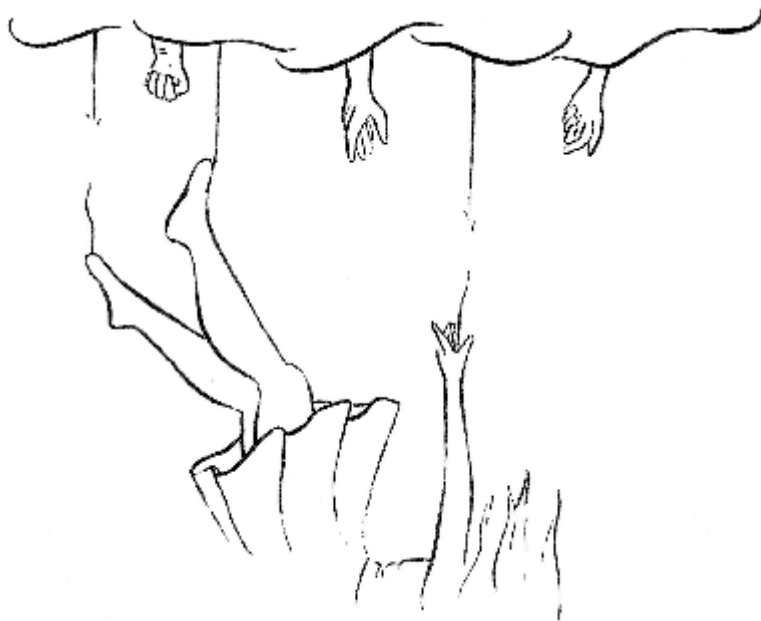
Stála jsem na kraji té propasti, kterou jsem už nikdy nechtěla vidět, ale rozhodla jsem se. Život, nebo smrt. Vždy jsem si myslela, že to rozhodnutí bude obtížné a nebudu chtít opustit tu příjemnou atmosféru života. Jak moc jsem si ale nalhávala. Stála jsem na okraji propasti. Vedle mě stála moje temná duše, na jejíž prázdné tváři se objevil potutelný úsměv. Mohla bych ji přirovnat k lišce, k ďáblu a ke všemu špatnému. Natáhla ke mně mlhovitou přízračnou ruku. Nabídla mi tak, že mě doprovodí na mé poslední cestě, na mém posledním kousku v životě.

Skoč. Jen skoč, ty zbabělče.

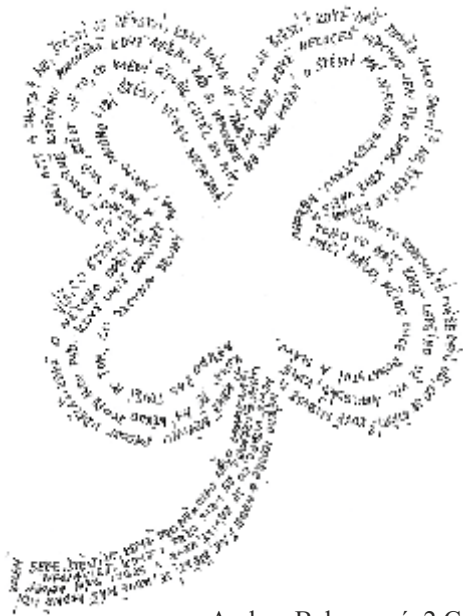
Usmála jsem se zářivě a oddaně. Svou ruku obmotanou temnotou jsem přiložila k té přízračné. Pevně jsem stiskla to prázdno a naposledy se podívala do svých očí, i když byly prázdné a bez kousku citu. Co bylo na tom, že jsem poslední uspokojení, rozžhavení chladného srdce hledala u prázdnoty? Jsou horší věci, ne?

Chtěla jsem teď pouze dvě věci, zapomenout a zemřít.

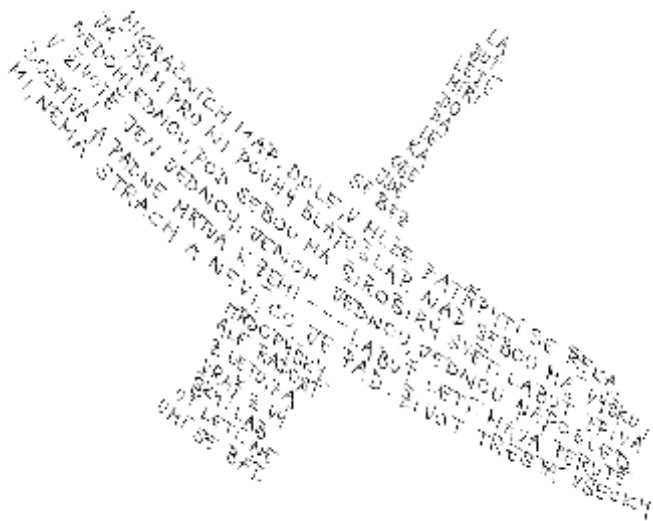
Mé srdce, sbohem.

Michaela Pažoutová, 2.C

Andrea Balounová, 2.C

Tereza Hýblová, 2.C

Stín z minulosti

Anna Pavlíková, 3.C

Sněžilo tak hustě, že kdybych si dal před obličej dlaň, pravděpodobně bych ji neviděl. Kolem dokola mě obklopovala armáda třípytivě bílých vloček, které nemilosrdně útočily ze všech stran.

Přidal jsem do kroku. Moc jsem si přál být konečně uvnitř, v teple a v bezpečí před tímhle prosincovým počasím. Neříkali něco o Vánocích na blátě? Pomyslel jsem si rozmrzele a ušklíbl se.

Najednou jsem uslyšel vzdálenou melodii koled. Výborně. Teda ne, že bych měl tyhle písničky nějak extra v oblíbeně, ale znamenalo to, že teplo je na dosah.

Znovu jsem zrychlil. Útočnicků uhodila do tváře, vešel do budovy. Zahnul spokojeně pokračoval

Vtom jsem ji spatřil. a droboučká jako ruku. Na sobě měla svůj krátký kabátek. Zdánlivě chybějící knoflík už rukou pročísla své levém ukazováčku se jí se kterým jsem si vždycky

Musel jsem se přinutit tváře. Nejdřív jsem se podíval na její rty. Rychle se hýbaly, jak k němu byla nakloněná a cosi mu se zjevným zaujetím líčila. Proud slov občas vystřídal něžný letmý úsměv. A ty oči! Takhle výraznou barvu, připomínající něco mezi smaragdy a jarní šťavnatou trávou, jsem u nikoho jiného neviděl.

Zničehonic se otočila a já se střetl s neskutečně živým pohledem velkých očí. Zastavilo se mi srdce. Na zlomek vteřiny bych přísahal, že jí taky. Avšak najednou už se nedívala na mě, jen jakoby skrze mě. Pak se zase odvrátila. Moje vnitřní orgány opět začaly alespoň částečně fungovat tak, jak by měly.

Ještě chvílku jsem je pozoroval, dokud společně nevyšli ven do teď již jemně padajícího sněhu.

Je to zvláštní. Člověk se často rozhoduje, aniž by vlastně pořádně tušil, jaké má možnosti, nebo co jeho rozhodnutí způsobí. Tato „rozhodnutí“ navíc někdy nebývají ničím víc než jen výsledkem působení našich úzkostí, strachu a vnitřních obav. Kdybychom se mohli vracet v čase do libovolného období svého života, kolik bychom toho učinili stejně, když už bychom znali následky? Kolik věcí by se přesto vůbec nezměnilo?

Je skutečně pravda, že ovlivňujeme naprosto všechno v našem životě, nebo člověk prostě jen na začátku jedním rozhodnutím způsobí lavinu těch dalších, která pak ovšem vůbec nezávisí na tom, co chce, a dějí se bez našeho přičinění?

Zhluboka jsem se nadechl a najednou jsem přesně věděl, co chci udělat. Vyběhl jsem zpátky mezi vločky, teď už jsem je ale vůbec nevnímal.

Pak mě naposledy vlna bílých až mi začaly drkotat zuby, a já jsem za roh a v rámci možností v cestě.

Vyšla jakoby odnikud, štihlá vždycky, a držela se ho za oblíbený tmavě modrý jediná změna byla, že věčně přišla na jeho místo. Když si máslově žluté vlasy, na zaleskl ten malinký prstýnek, tak rád hrál.

téměř násilím, abych jí pohlédl do

Ilustrátor

Monika Frolíková, 2.C

• Jelen

J E
 I Z I J E S E
 S E P A R O Ž I S I S V L A L M Z
 U N E S E C H O D I
 V A Ž N Ě V P O H A L Ě K
 V I S P A S A T R
 A V U N A
 P A L O U
 Č K U Z
 A S V I T
 A N I Č H
 O D I S L A N
 I D O Ú D O L I N A S N I D A N I.
 N A V Ě Č E R S E B Ě Ž I K T Ů N I N
 A P I T V O D Y S L E S N I V Ů N I J E L E
 N L A D N Ě V L E S E P A R O H Y S V Ě N
 E S E J D E C E S T O U I P R Ě S B O D L A Ž I
 P Y S Ě N Ě S V O U H L A V U O T A Ž I V Y H L I
 Ž I Č K A T A M S M O L I
 H U D L O U K N Ě
 H A
 C E S T
 I Č K A.

• Špatná básně

P A
 S E S E
 J E L E N N
 A L O U C E K R M
 V S E J E N S T Ě S T I
 M P O P A R D N Ě C H C H
 C I P N E N E D L I
 M U V O
 D U.

Michaela Pažoutová, 2.C

Šla do Betléma

šuma' cistař, začala kvězda všochno bylo prosté. A zařabčičnějši přišli sry oteci našich vězní. Pochovály sň šarenu mroste. Důl!
Však na tom mroste řezání gřta naše se pouti. Štěpě
němí, vše otahí se, vřepěm
Převře štěpě, chlémi, vřepě, A vřepě
se otová s vřepě, se otová s vřepě.
šněpějši nad Betlému a to již vřepě.
Důl!
neby! Betlém?

Ilona Sofie Vlková, 6.O

šněpějši nad Betlému a to již vřepě.
Důl!
neby! Betlém?
šuma' cistař, začala kvězda všochno bylo prosté. A zařabčičnějši přišli sry oteci našich vězní. Pochovály sň šarenu mroste. Důl!
Však na tom mroste řezání gřta naše se pouti. Štěpě
němí, vše otahí se, vřepěm
Převře štěpě, chlémi, vřepě, A vřepě
se otová s vřepě, se otová s vřepě.
šněpějši nad Betlému a to již vřepě.
Důl!
neby! Betlém?

Lucie Vokálová, 6.O

Seznam autorů:

Babáková Emma	2.O	Lohnický Vojtěch	2.A
Balounová Andrea.....	2.C	Matějková Zuzana.....	2.A
Bauerová Kristýna	2.C	Maksimčíkova Alina	6.O
Cankařová Nela.....	1.C	Malý Adam.....	2.B
Donini Anna	2.B	Marčková Corina.....	8.O
Havlová Lucie.....	4.O	Melicharová Anna	4.A
Horáková Anna	2.C	Pavlíková Anna	3.C
Hroch Jan	3.A	Pažoutová Michaela.....	2.I
Hrušková Veronika.....	2.B	Pech Daniel	3.B
Hýbl Vojtěch	4.C	Rutterle Jan	6.O
Hýblová Tereza	2.C	Stehlíková Adéla	2.C
Jonášová Natálie	6.O	Suntychová Petra	2.C
Kavanová Kateřina.....	6.O	Svárovská Eva.....	3.C
Klímová Natálie	2.C	Šáková Kristýna.....	2.A
Kolářová Marie	2.B	Šedivá Tereza	8.O
Kolmanová Karolína Anna	3.O	Těnanse Mihaela	2.B
Kovářová Adriana	2.B	Vlková Ilona Sofie	6.O
Kružíková Adéla	6.O	Vokálová Lucie	6.O
Kuželová Adéla.....	2.C	Vyskočilová Eva.....	2.C

Seznam ilustrátorů

Abrtová Lea	2.A
Andeltová Nikol.	6.O
Bartošová Barbora	2.B
Boháčková Michaela	2.B
Doležalová Denisa	1.A
Donini Anna	2.B
Doubrava Josef	2.B
Frolíková Monika	2.C
Grusová Aneta	1.B
Havlas Šimon	1.C
Hošková Karolína	1.O
Hrušková Veronika.	2.B
Hýblová Natálie	2.B
Jarolímková Emma	1.O
Kautzká Karolína	1.C
Kavanová Kateřina.	6.O
Kružíková Adéla	6.O
Kuželová Adéla	2.C
Kvasnička Jakub	6.O
Luboňka Sofie	8.O, obálka
Mašková Emily	1.A
Müller David	2.C
Pažoutová Michaela.	2.C
Plachý Jan	2.A
Smolík Josef.	2.C
Stará Tereza	5.O
Svárovský Michal	1.A
Tánase Michaela	2.B
Vizingrová Eliška.	1.C
Vokálová Lucie	6.O
Vrbová Tereza	5.O
Zákoucký Bohuslav	3.O
Žádná Barbora	2.A

Studentská tvorba

Almanach mladé tvorby

16. ročník

Ilustrace:

studenti výtvarného oddělení Petra Hoška a Jarmily Novákové

Vydalo:

Gymnázium Dr. Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi,

předmětová komise českého jazyka

Tento almanach vznikl s přispěním města Mladá Boleslav

a Společnosti přátel Gymnázia Dr. J. Pekaře

